Neil LaBute

Bash

Ifigenia în Orem

Linişte. Întuneric.

Se luminează uşor. Un bărbat tânăr, în jur de 30 de ani, într-un costum normal, aşezat pe marginea unui scaun de hotel jucându-se cu un pahar de apă.

TÂNĂRUL

…Am să povestesc, o dată. O singură dată, pentru că merită să fie povestit. Şi dup-aia gata. De acord? Mă rog, de fapt nici nu contează ce credeţi. Vreau să spun că… pentru mine e important, da, vreau să m-ascultaţi, să m-ascultaţi până la capăt, dar n-are importanţă ce-o să credeţi pe urmă… Ce-a fost a fost. În fond nici nu ne cunoaştem de la Adam şi Eva. Cu atât mai puţin Eva. (*râde)* Pardon. Încerc doar să prezint totul cât se poate de… mă rog. Mai vreţi să beţi ceva? Aveţi acolo la bar, serviţi-vă singur… Cu cât suntem mai relaxaţi cu atât mai bine, zic eu, deci: să ne trăiască foştii, sau cum s-o mai zice acum, habar n-am. Haideţi, serviţi-vă… e pe banii firmei. (*pauză foarte scurtă)* Eu nu beau… v-aţi prins deja, nu? Exact, doar apă, nimic altceva. (*ridică paharul)* Nu m-a pasionat niciodată, dar de când v-am văzut la intrare m-am gândit că dvs. nu refuzaţi un păhărel. Ia, ce-aveţi acolo? Ceva roşu, pare a fi vin, nu? Vin. Daţi-i drumu', pe bune, simţiţi-vă ca acasă. Nu e bine să dai cu piciorul, şi dacă nu… mă rog, găsesc pe altul care…mă-nţelegeţi. Eu unul detest risipa… *(pauză foarte scurtă)* În orice caz, când v-am văzut cum stăteaţi aşa singur, cu o sticlă în faţă, mi-am zis că precis sunteţi un bun ascultător şi n-aveţi nimic împotrivă s-ascultaţi o poveste… Şi, dacă am noroc, mâine n-o să vă mai amintiţi nimic. Am glumit. Totu'-n regulă? Da? Staţi comod. Bine. *(Pauză foarte scurtă)* Deci… cu ce să-ncep? Staţi aşa. O.K. N-am prea călătorit. Am preferat să stau la sediu, da, rezolvam ce era de rezolvat la telefon. Toată ziua în maşină, întâlniri cu clienţii, nu m-am omorât niciodată după latura asta a jobului. Bineînţeles că la început am făcut şi chestia asta, aşa e când eşti nou, dar, de-ndată ce-am avut diploma-n buzunar, şi-am prins un pic de cheag … gata! N-am mai ieşit din birou.

Chiar îmi place… chestia asta cu birou', cum să zic… "sentimentul" ăsta. Atmosfera. Fax-uri care vin, oameni care se agită, şedinţe urgente, toate astea. Ca şi cum ai fi iarăşi copil şi te-ai juca de-a „războiu'". Sigur, nu e acelaşi lucru, dar înţelegeţi ce vreau să spun. Vă zic eu, lumea aia e cu totul altfel decât asta. Lumea business-ului. Pe bune. Toate chestiile alea cu legea junglei, „haleşte sau vei fi halit", şi aşa , or suna ele ca un clişeu amărât, dar realitatea cam aşa e. Adică, e clar de ce se dau în vânt băieţii după treaba asta. Şi când zic băieţi, nu mă refer doar la bărbaţi, că sunt şi o groază de femei în branşă. Zic băieţi în sensul de… băieţi, ştiţi cum se spune acum, aşa, la modu' general. Miza e imensă. Ai de-a face cu sume enorme, şi presiunea e… pur şi simplu uriaşă. În fiecare zi. Pe bune. Zău. Poate că uneori arată ca şi cum ne-am juca, dar, ascultaţi-mă pe mine, nu există nici o zi de la Dumnezeu, în lumea business-ului, în care să nu trebuiască să sari la beregata cuiva… *(pauză)* dar ştiţi despre ce vorbesc, nu?… Cu ce vă ocupaţi? Vânzări? Mă gândeam eu. Exact aşa arătaţi… nu… luaţi-o ca pe un compliment. Pur şi simplu arătaţi ca şi cum la asta vă pricepeţi cel mai bine… să vindeţi tot felul de lucruri, dacă vă puneţi mintea… *(Pauză)* Deci, ce voiam să spun, sunt total stresat, dar pentru asta sunt plătit, nu mă plâng. Voiam doar, cum să zic, să găsesc introducerea potrivită. Nu-mi caut circumstanţe atenuante. Nu vreau să… *(pauză foarte scurtă)* Okay, deci, de-ndată ce mi-am luat diploma – pentru asta m-am dus la Universitatea Noastră , Brigham Young, ăia au o programă ca lumea, şi, oricum, mi se pare important să studiezi în locuri diferite, şi pentru că noi locuiam în Salt Lake City, acolo mi-am şi început studiile, la University of Utah… pentru că Brigham Young mi se părea o chestie prea grea la optişpe ani… nu că aş fi fost vreun anarhist, departe de mine, dar la liceu mă hotărâsem să devin misionar abia după facultate. Poate după căsătorie, sau aşa… voiam, pur şi simplu, să intru cât mai repede în pâine. Mă urmăriţi? Eu sunt S.U.Z, înţelegeţi? Mormon. Exact. Devii misionar când… a, ştiţi? Bine. Mă gândeam eu, adică Las Vegas nu-i chiar aşa de departe de… Ia uite ce târziu s-a făcut. O să-ncerc să… fiu mai concis – anul trecut a existat un fel de… schimbare majoră în vieţile noastre. De fapt un an jumate, între timp. Soţia mea şi cu mine, adică familia… ne-a murit un copil. Un nou-născut. Mă rog, avea cinci luni… S-a-ntâmplat. Pur şi simplu. *(pauză foarte scurtă)* Aveam liber în ziua aia, era vineri, cred, şi Deborah, soţia mea, Deb, era plecată – mama ei locuia pe vremea aia la noi, şi se duseseră până la supermarket să ia nişte lapte – Deb culcase fetiţa, Emma, aşa o chema, o culcase pe Emma în patul nostru, pentru că acolo dormea ea în primele luni… Mă rog, ca să se simtă copilu' mai aproape de părinţi, ne gândeam noi, citisem eu undeva c-ar fi bine, sau auzise ea la cursurile pentru gravide, nu mai ştiu… nu contează, important e că acolo o culcam.

A-nvelit-o şi-au plecat amândouă. Şi, vedeţi dvs., vroiam să mă-ntind şi eu lângă ea, pe bune, dar m-am mai dus puţin la televizor, la Roata Norocului, sau aşa, ştiţi, cele cinci minute pe săptămână în care sunt şi eu liber. Şi s-a rupt filmul. Pur şi simplu, am aţipit chiar acolo pe canapeaua de la fereastră. *(pauză foarte scurtă)* Mama lui Deb… bunica lui Emma, a găsit-o, după vreo juma de oră. N-a mai avut aer sub pături, nu ştiu, sub toată chestia aia aurie pe care-am primit-o la nuntă, gigantică – şi, mă rog, s-a

sufocat. Mai simplu nu se poate spune, nu? Făptura aia mică… a murit la noi în pat. Sufocată de pături. A venit poliţia. Aşa vin ei în caz de moarte infantilă subită. Cel puţin aşa zicea poliţistul. Eu, între timp, reuşisem să-mi vin oarecum în fire, chiar dacă mai plângeam, dar Deb… Deb pur şi simplu stătea lângă mine şi se uita în gol, şi individul ăla, ofiţerul de la omucideri, presupun, ne punea întrebări. Stătea în faţa noastră şi-şi debita lista de întrebări. „De rutină” – ne-a asigurat, dar… (*pauză*) Ceea ce i se părea suspect, ba nu: îl intriga – aşa s-a exprimat, n-a spus pe faţă că i se părea suspect – dar era evident că… era că nu înţelegea cum de putuse copilul să alunece atât de mult spre mijlocul patului *(pauză foarte scurtă)* Nu mă mai puteţi urmări, nu-i aşa? Ok, bine. S-o luăm încet… deci, i se părea că un bebeluş atât de mic, era atât de micuţă, de mititică, de… mică. Era prea în mijlocul patului, şi, în plus, cu capul în partea ailaltă. Chestia asta nu-i dădea pace. Nu-nţelegeam unde vroia să ajungă cum tot relua evenimentele şi orele şi restul: „unde vă aflaţi?” şi „cam cât timp v-aţi…” şi bla-bla-bla. Vreau să spun - Dumnezeule mare - stăm pe canapeaua aia, văd, prin uşa deschisă de la capătul coridorului, patul în care tocmai a murit fetiţa mea, şi individul ăla se frăsuie de colo-colo, molfăie un capăt de pix… şi mă-ntreabă foarte calm: „aţi supravegheat-o?” *(pauză foarte scurtă)* Unde vrea s-ajungă? Adică, în situaţia asta eşti oricum în culpă, nu? Ia gândiţi-vă. Dacă n-am supravegheat-o, nu sunt un tată bun. Nu mi-o poate spune în faţă, dar vina asta o să mă urmărească mereu, înţelegeţi?… Poate că aş fi putut să previn. Nu-i aşa? Şi dac-aş fi intrat acolo şi aş fi făcut ce trebuia să fac, ceea ce şi aveam de gând să fac, şi anume să mă-ntind şi eu lângă ea… poate c-ar fi încă în viaţă. Poate. *(pauză foarte scurtă)* Şi pentru o secundă, o fracţiune de secundă, surprind privirea lui Deb. Care mă priveşte. Ca şi cum gândul ăsta îi trece şi ei chiar acum prin minte. Posibilitatea asta. Care pluteşte în aer deasupra noastră, probabil doar pentru două, trei secunde, dar pluteşte, deasupra tuturor. O umbră de îndoială – alt clişeu drăguţ… Pluteşte acolo până când eu spun, foarte sec: „ăăă, nu. Am avut de gând, dar…”, după care, tipul, mi-o taie: „înţeleg”, zice. Şi schimbă subiectul... *(pauză foarte scurtă)* Ea mi-a luat mâna, Deb, mi-a luat mâna într-a ei, imediat după. Mi-a prins-o, cu degetele ei mici, şi-a ţinut-o strâns… toată dup-amiaza. Şi după ce poliţia a plecat, şi-am stat acolo până seara târziu cu mama ei şi cu ceilalţi doi copii, care se-ntorseseră de la şcoală şi aflaseră tot… nimeni nu zicea nimic, stăteam doar acolo şi ne uitam cum întunericul se furişează în cameră… ea nu mi-a dat drumul la mână. Şi de-aia eram, cumva, foarte liniştit… *(pauză foarte scurtă)* În orice caz, poliţistul spusese că în mare parte s-a lămurit - mai are două, trei amănunte de clarificat – atunci când Deborah m-a luat de mână. Aşa cum m-a luat… *(pauză)* Şi, în tot timpul ăla, o grămadă de poliţişti şi – oops!- poliţiste, normal - se agitau prin faţa uşii. Îi vedeam clar. Noroc că Deborah stătea mai în lateral, şi, slavă Domnului, nu ştia pe ce lume e… Toţi înarmaţi cu pensete, culeg orice scamă, blitzuri, frânturi de discuţii despre derby-ul din NBA… Începusem să mă simt rău. Poate căldura înăbuşitoare din cameră, şi că trebuia să stăm acolo în mijlocul chestiei ăleia insuportabile… N-avusesem timp nici să ne-mbrăţişăm o clipă , eu şi Deborah, să plângem puţin, să… înţelegeţi, pur şi simplu să… că s-a-ntâmplat, un întreg film poliţist în casa noastră...

Şi mi se face din ce în ce mai rău. Şi ce rău… Am reuşit s-ascund destul de bine, dar a fost atât de… *(pauză)* Pe urmă, în sfârşit, au plecat. M-am uitat în jur, uşa s-a trântit şi casa era goală. O luaseră pe Emma cu ei. Medicul legist o luase, cu vreo juma' de oră înainte, băgată într-un săculeţ de-ăla cu fermoar, ca alea în care-mi ţin cămăşile când călătoresc. Ştiu că am zis că nu-mi place să călătoresc, înainte, cel puţin, nu-mi plăcea, dar… nu contează, termin imediat. Emma nu mai era, iar noi am mâncat de seară. În seara aia probabil că am comandat ceva; pesemne sună îngrozitor, dar Deborah pur şi simplu nu era în stare să pregătească ceva. Cred c-am mâncat o pizza… da, exact, de la „Sbarro's", pizzeria din Mall. Am mâncat pizza, şi Deb mi-a ţinut mâna pe sub masă, tot timpul cât a durat tăcerea aceea nesfârşită… şi dup-aia ne-am băgat imediat în pat. *(pauză foarte scurtă)* Pe la unşpe jumate m-a trezit telefonul. A trebuit să-mi desprind aproape cu forţa degetele Deborei de pe mână, dar am reuşit până la urmă să răspund. El era, poliţistul ofiţerul. Şi-a cerut mii de scuze că sună la ora asta, ştiţi, toată pologhia pe care o ştim din serialele poliţiste. Noi nu ne prea uităm la ele, poate copiii când nu suntem noi acasă, deşi nu le dăm voie, dar ştiţi genul. Exact aşa… *(pauză foarte scurtă)* e totul în regulă, zice, au făcut câteva teste şi au constatat moartea naturală, vroia doar să ne spună, şi dacă ne poate ajuta cu ceva, cu mare plăcere… încă mai vorbea când i-am închis. Era destul pentru ziua aia. O zi ca aia, o zi prin care nici un părinte n-ar trebui să treacă, şi să-ţi mai stea şi… asemenea indivizi pe cap… de-aia am închis. Am pus receptorul în furcă şi m-am răsucit înapoi, lângă Deborah. Întâi am îmbrăţişat-o, doar atât… mi-am pus din nou mâna pe mâna ei, şi i-am strâns uşor degetele, însă asta a trezit-o; s-a trezit şi-am început să şuşotim… să şuşotim sub cearşaf ca doi şcolari, despre tot felul de prostii de care nu mai pomenisem de ani de zile! Stăteam sub cearşaf, sub un simplu cearşaf, pentru că, începând din noaptea aia, Deb şi cu mine nu ne-am mai acoperit niciodată cu o pătură… pare ciudat, nu? Sau poate că e normal… dar n-am mai putut. Nici chiar în miezul iernii; copiii sunt la schi în Aspen sau Sundance, iar eu şi Deborah pur şi simplu ne lipim unul de altul sub cearşaf. Până-n ziua de azi… *(pauză foarte scurtă)* În orice caz, trebuie să fi stat de vorbă ore-ntregi, şi dup-aia ne-am sărutat, şi în cele din urmă… mă rog, nu sunteţi atât de beat, nu-i nevoie să vă zic chiar tot. Am făcut ce face omul într-o noapte ca asta, când toată viaţa lui s-a dat peste cap. *(pauză foarte scurtă)* Nu ştiu, poate tocmai aia a fost noaptea în care Joe… ăsta-i mezinul nostru, „Joseph", da, poartă numele profetului nostru, şi am şi un frate pe care-l cheamă la fel, deci… oricum, Joe a apărut pe lume cam la exact nouă luni dup-aia. Un băiat pe cinste, serios. Şi, cu trecerea timpului, şi cu noul copil… *viaţa merge înainte*. Pe bune, şi e ciudat să vorbeşti aşa, ştiţi, pentru că, dacă aş auzi vorbele astea spuse de altul, de exemplu pe la întâlnirile de la biserică, eu, unul, n-aş crede o iotă. În veci n-aş pune botu' la aşa ceva, pentru că pierderea e atât de mare, înţelegeţi, şi aş avea senzaţia că toţi îmi zâmbesc şi se prefac că sunt plini de înţelegere, dar în realitate se gândesc că suntem un fel de chinezi care-şi omoară fiicele până le iese un băiat. Numai tâmpenii din astea mi-ar trece prin cap… dar dup-aia, când ţi se-ntâmplă chiar ţie, vezi că-i adevărat. *(pauză foarte scurtă)* Viaţa chiar merge înainte. Pe bune. Şi-i mulţumeşti lui Dumnezeu

că ţi-a dat puterea să rezişti încercărilor lui, şi speri că eşti o părticică dintr-un plan divin, şi că există un motiv pentru atâta suferinţă şi… pur şi simplu… mergi mai departe.

Pauză

Ceea ce am şi făcut. Am mers mai departe… şi mai mult decât atât. Mult mai mult… *(pauză foarte scurtă)* Hai să vă mai torn nişte vin, altfel n-o să… în regulă. Dacă nu vreţi, nu vreţi. Ăăm… *(pauză foarte scurtă)* Mda… mda, da, da.

Pauză

Am pierdut puţin şirul… oarecum. *(se uită la ceas)*. Ămm, ia uite domne cum… sunteţi sigur că mai puteţi sta? *(pauză foarte scurtă)* mă rog, oricum nu mai sunt prea multe de spus, beţi-vă liniştit ce mai aveţi acolo, şi pân'-atunci termin şi eu de povestit… promit.

Pauză

Bun. Ămm… exista o problemă. Care declanşase totul; vreau să spun, de la care a pornit totul… o problemă la birou. Cu câtva timp în urmă fuseserăm preluaţi de o firmă mai mare. În principiu, asta nu-i o tragedie, în anii 80 chestia asta era la ordinea zilei: cineva prelua prăvălia, scăpa de câţiva care o cam frecau, adică de nişte angajaţi care nu ţineau pasul… şi când zic „angajaţi" mă refer la ambele sexe, fiindcă, de fapt, de obicei erau femei. Nu mereu, dar destul de des. Preluările astea erau o metodă excelentă de a face ordine într-o firmă, şi asta nu zic numai eu, ştiţi… în bussines lucrurile au ordinea lor, incontestabilă, şi fosilele alea pe care nu le vezi niciodată la faţă, doar în pozele de pe culoar… ălora le place ca totul să fie cum a fost mereu. Şi la o ocazie din asta, de obicei, îşi lua zborul un cârd întreg de fuste cu diplome, cu antidiscriminarea lor cu tot. N-avea nimeni nimic personal cu ele. Cel puţin, mie nu mi se părea… Doar că lucrurile trebuiau puse din nou la locul lor. *(pauză foarte scurtă)* Dar de data asta era altfel. De data asta urma să se întâmple ceva şi nimeni nu ştia cum o să se termine chestia. Toţi cei ca mine, adică din middle management… aveau anumite puncte slabe, şi venise de sus să ne pregătim să renunţăm la patru posturi la filiala din Salt Lake City - asta era filiala mea, în fiecare zi făceam naveta de la Orem, pentru că acolo ne permiteam un standart de viaţă mai ridicat - aşa că era chestie de noroc, cine rămânea. Alt clişeu, este? N-am ce face, mi-e capul plin de clişee. Mi-au ajuns până-n gât, nici eu nu mai ştiu… *(pauză foarte scurtă)* Da, asta era situaţia, patru dintre noi trebuiau să se care, iar eu şi toţi ceilalţi, cam ştiam care ar fi trei dintre ei, unii care ar fi trebuit să se care demult, dar care era al patrulea… aici era buba. Aici era bătaia peştelui. Pe de-o parte eu: de încredere, puternic, mediocru, doar mediocru, sau – hai – un pic peste, unul pe care se puteau baza; simţul umorului şi toate astea, de şapte ani în firmă. Toţi mă simpatizau şi şi eu pe ei, aproape pe toţi. Că mai era acolo o gagică, ceva mai tânără decât mine, care venise şi ea cu vreo patru ani în urmă, la ultimele angajări… aia era pur şi simplu o viperă. Tot vorbim de clişee… un clişeu ambulant era … o ştiţi, genu' ăla costum-pantalon, păr scurt, nu ţin minte s-o fi văzut vreodată zâmbind, înţelegeţi ce vreau să zic… dar ştia meserie. Şi nu rata nici o ocazie să ne-o bage-n ochi. Vânzări, cifre, tot tacâmul. De la bun început nu ne-am prea înghiţit… ce-i drept, sărisem şi eu calu', la un meeting al staff-ului: am zis „hai, băieţi, daţi-i drumu'!" şi m-am uitat la ea. A sărit la mine imediat… era probabil, primul

sau al doilea ei meeting, şi m-a şi pus la zid, ţipând că ce atitudine e asta, că ce vocabular de misogin limitat mai e şi ăsta, şi nu mai ştiu ce – pe bune!- tâmpenii a mai scos din ea. După care şi-a luat tălpăşiţa fără o vorbă. În pauza de prânz, băieţii şi cu mine ne-am stricat de râs, dar înainte surprinsesem vreo două tipe cum zâmbeau pe sub mustaţă când s-a dus naibii meeting-ul ăla. Nu era decât o umbră de zâmbet, dar tot m-am prins… nu contează, oricum, de atunci mi s-a părut mereu că e cu un pas înaintea mea, ca şi cum scopul ei în viaţă ar fi fost să mi-o ia mereu înainte… *(pauză foarte scurtă)*. În orice caz, ea era unul dintre candidaţi. Eu şi ea, ea pentru că era mai nouă, şi încă vreo doi, care veniseră cam odată cu mine. Şi chestia asta plutea deasupra capetelor noastre, în fiecare zi, când veneam la birou. Se rostogolea spre noi, ştiam c-o să se-ntâmple şi n-aveam ce face decât s-aşteptăm să se-ntâmple…
Pauză
M-a sunat, puţin înainte ca Deb plece spre supermarket. Am luat telefonul în sufragerie, fiindcă era din Chicago… era un prieten de-al meu de la sediul central, unu' pe care-l ştiam din facultate, şi avea un pont. Auzise ceva în ziua aia şi vroia să-mi spună… că eu sunt ăla. Că eu sunt al patrulea pe listă, şi că-i pare aşa de rău, şi aşa mai departe – chiar un tip mişto. Mă văd mereu cu el când mă duc la Chicago. Pe vremuri, la Universitatea din Utah, eram cei mai mari miştocari din cămin, şi acum făcea şi el, a zis, ce-ar face oricine adică să mă pună la curent, ca măcar s-o ştiu de la un prieten, şi să am timp să mă obişnuiesc cu treaba, peste week-end. Înainte să închidă, mi-a mai zis o dată că nu-i decât un zvon, dar că s-a gândit că trebuie să ştiu… *(pauză foarte scurtă)* N-am putut să mă uit în ochii lui Deb, când se-ndrepta spre maşină. A mai strigat ceva la mine, a zis să mă bag în pat, să trag un pui de somn înainte să vină copiii acasă, şi că se-ntoarce imediat. Dar eu n-am putut decât să-i fac cu mâna. Nu puteam să mă uit la ea, înţelegeţi, nu în momentul ăla; i-am făcut doar cu mâna. Eram mult prea ocupat să mă uit la casa noastră, şi la toate lucrurile noastre. Mă refer la toate lucrurile alea pe care le-am strâns timp de zece ani, şi la casă, mă rog, toate… ce să fac? Cum să le menţin pe toate? Nivelul de viaţă cu care ne obişnuiserăm, pentru care muncisem toţi anii ăia, să mai încep o dată de la zero, fără premii şi sporuri… cu toată recesiunea asta? Imposibil… *(pauză foarte scurtă)* Era ca-n filmul ăla „Kramer contra Kramer", ştiţi, momentul în care îşi dă seama că trebuie chiar în ziua aia să-şi găsească o slujbă? Hm? Aşa mă simţeam. Vorbesc întruna de filme şi emisiuni deşi nici nu ne uităm aşa de mult la televizor, dar mai dau şi chestii ca lumea din când în când, şi filmul ăla chiar m-a emoţionat, cum lupta el cu nevastă-sa pentru copil, şi cum… Mă rog, şi eu stăteam pur şi simplu, şi mă uitam la aparatul video, şi la televizorul nostru cu diagonală mare, şi la una din bicicletele copiilor, pe fereastră vedeam Jeep-ul, şi la televizor - „Roata norocului" în plină desfăşurare… toate gândurile astea îmi bombardau creierul. Şi atunci am auzit-o. *(pauză foarte scurtă)* Nu dormeam… e exclus; vreau să zic, am încercat să mă conving singur că adormisem, dar nu dormeam, altminteri n-aş fi auzit-o. Pe aia mică, pe Emma, din camera cealaltă. Stăteam aşa, şi-am auzit-o ţipând din dormitor. Da, serios… *(pauză foarte scurtă)* când am ajuns la uşă, ea era deja sub pături, pe cuvântul meu că era, chiar era sub pături, şi

se chinuia să iasă de-acolo. Pur şi simplu din instinct, presupun, pentru că nu era încă suficient de mare ca să şi reuşească, vreau să spun: de-abia începuse să meargă de-a buşilea de cîteva zile, şi era şi cam micuţă pentru vârsta ei, aşa ziceau doctorii… dar reuşise cumva să se vâre sub păturile alea. M-am repezit spre ea, am ajuns până la marginea covorului din dormitor, şi deodată, nu ştiu, deodată parcă m-a oprit ceva. Am rămas ţintuit, ca şi cum o forţă invizibilă ar fi întins mâna, m-ar fi apucat de cămaşă şi m-ar fi frânat brusc… m-am uitat iar spre ea, şi în timp ce se târa pe dedesubt, scotea, aşa, ceva, ca un piuit. Era ca în copilărie când îţi bagi căţelu' sau pisica sub pătură, ca să vezi cum face, aşa era. Aproape aşa. O… moviliţă… care se mişca. Avea ceva absurd, situaţia asta, vreau să zic, cumva nu eşti pregătit să te-ntâlneşti cu aşa ceva, şi exact din cauza asta, pentru că totul părea atât de ireal… am putut să iau hotărârea pe care am luat-o. În momentul ăla, când stăteam acolo şi mă uitam la fiica mea cum luptă pentru supravieţuire, am luat hotărârea. E îngrozitor de greu să … n-are importanţă, mai ştiţi când am spus că urăsc risipa? Da, în timp ce realizam situaţia, vreau să spun, din punct de vedere raţional, poate că n-a durat decât o jumătate de secundă, acolo în hol, mi-am dat seama ce era. Era o ocazie. Şi nu vroiam s-o las să-mi scape. Ar fi fost o risipă… *(pauză foarte scurtă)* Aşa că, o să spun pur şi simplu lucrurilor pe nume, pentru că… deci. Am intrat în cameră şi am rămas lângă pat, un timp, şi pe urmă am ridicat un colţ al cuverturii, şi am văzut-o. Părul ei fin, blond ca nisipul, şi… n-am făcut decât s-o-mping un picuţ mai în jos. Un pic mai în jos, cu piciorul, am întors-o şi am împins-o un pic, şi apoi am lăsat să cadă pătura la loc peste ea, şi am ieşit… Emma a mai scos un ultim suneţel, abia de s-a mai auzit. Dar eu, pur şi simplu am ieşit, m-am dus înapoi la canapea, m-am întins, şi m-am forţat să adorm. Mi-am băgat capul sub pernă, ca să n-aud nimic… şi-am aţipit. *(pauză foarte scurtă)* Dar ce vreau eu, de fapt, să spun, este… da… este că nu trebuia neapărat să se-ntâmple aşa. E drept că eu mi-am asumat un risc, pentru familia mea, că poate tot acest episod ne va fi de folos, că prin asta s-ar fi putut să am şanse ceva mai bune la serviciu, şi că poate toate se vor rezolva, că o să se răzgândească, pentru că, mă rog… dar nu trebuia neapărat să se-ntâmple aşa. Dacă Deb s-ar fi întors puţin mai devreme, dacă nu s-ar fi oprit ca să mai răsfoiască puţin revista „People”, sau dacă maică-sa nu s-ar mai fi dus până vizavi să-şi ia nişte medicamente, cine ştie? Poate că s-ar fi întors la timp, şi atunci Emma ar mai fi fost… pare ciudat, nu?, felul ăsta de-a vedea lucrurile. Nu vreau să spun decât că soarta ne-a luat-o. Simpla incidenţă a unui semafor pe roşu, sau a unei discuţii prelungite, cu o vecină, la raionul de legume-fructe, sau puteam să n-o aud de la bun început. Adică, vreau să zic c-aş fi putut să mă întind lângă ea, am şi avut de gând, şi dacă adormeam şi n-aş fi auzit-o? Atunci… cine ştie? Probabil că oricum s-ar fi întâmplat. S-a-ntâmplat şi viaţa merge înainte. După cum spuneam mai devreme, viaţa merge înainte…

Pauză

Nu m-au dat afară. Şi ia ghiciţi cine a fost numărul patru? Vreau să spun, după toate astea, ia ghiciţi cine a luat-o-n bot? Înc-un clişeu, ştiu, dar, mamă-mamă, ce m-a uns la inimă… *(pauză foarte scurtă)* Am mai şi condus-o la lift, în ziua aia când au plecat, ea şi cu ceilalţi trei, la câteva

luni după toată tevatura. Eram chiar în spatele lor şi le-am spus „baftă” şi „o să ne fie dor de voi”, şi în secunda aia mi-a venit ideea, m-a pocnit, cum stăteam acolo înconjurat de amicii mei şi amărâta aia ... ei da, nu se mai simţea aşa de tare, cu cutia sub braţ, în lift, şi înainte să se-nchidă uşile le-am spus tuturor, dar am vizat-o numai pe ea: „ei, atunci, vă urez succes, băieţi!” Uite-aşa, şi uşile s-au închis. Hmm… exact ca-n „Kramer contra Kramer”, la final. Uşile s-au …*(face un gest).* Amuzant, nu? Nu m-am gândit niciodată la asta. Am spus-o, şi ne-am stricat de râs toată pauza de masă, eu şi băieţii.

Pauză

Eram la un seminar, o chestie uriaşă pe care o organizează firma în fiecare an, de data asta la Boston, sunt şase luni de atunci. Venise şi prietenul meu de la Chicago. Da. Şi după şedinţa de dimineaţă, , eram amândoi la wc, şi îmi zice aşa, într-o doară, probabil că vroia să-nveselească puţin atmosfera. Pomeneşte de birou, de concedieri, că ce fericit trebuie să fi fost eu că am scăpat de tâmpita aia, şi apoi îmi zice: „Ai cam pus botu’ în vinerea aia, ăă?” M-am întors spre el, cum stăteam acolo la pisoar, cu fermoarul încă deschis, m-am întors spre el, şi, deodată, am înţeles tot. În clipa aia totul mi-a fost atât de clar, ca şi cum aş fi avut o revelaţie… tot ce făcuse el era ceea ce ne făcusem întotdeauna unul altuia. Înţelegeţi, el ştia deja ce se va întâmpla, dar n-a putut să se abţină să-mi facă o farsă, şi d-aia m-a sunat , ca să mă perpelesc puţin, în week-end. Luni dimineaţă m-ar fi sunat din nou ca să-mi spună adevărul. Dar între timp… *(pauză foarte scurtă)* Da, mi-a tras-o. În plin, exact ca pe vremuri.

Pauză

Mda, şi acum sunt mai mult pe drumuri. Aceiaşi bani, chiar puţin mai mulţi, dar acum sunt consilier pentru filialele noastre regionale, uneori chiar la nivel naţional… Şi aşa îmi duc zilele. Ne merge bine, mie şi lui Deb. Joe se face un uriaş. Pe bune, v-aş arăta o poză, dar n-am la mine… şi-ntre-timp a-nceput să-mi placă să fiu mereu pe drum, ştiţi? Ai o grămadă de timp să… mă rog, să şofezi. Să şofezi, atât. Şi să te gândeşti. De obicei, nici nu-mi iau cameră; aici mi-am luat fiindcă stau câteva zile, dar în mod normal am tot ce-mi trebuie în portbagaj, şi mă descurc… ciudat cum evoluează lucrurile, nu? *(pauză foarte scurtă)* Lui Deb nu pot să-i spun nimic, ar distruge-o. Ne-ar distruge, ca familie, vreau să zic: e clar ca lumina zilei, nu? Nu pot s-o zic nici la biserică, sau la poliţie, logic… de-aia v-am ales pe dumneavoastră. V-am văzut astă-seară, când treceam prin holul hotelului, şi, pur şi simplu, v-am ales. Gata… asta a fost.

Pauză

Probabil că… da, e târziu. Toate cele bune, şi mulţumesc încă o dată, serios. Aţi fost foarte… aveţi copii? Nu? Dacă faceţi, aveţi grijă cum vă purtaţi cu ei, da? Copiii chiar sunt un lucru foarte special pe lumea asta… credeţi-mă. *(pauză foarte scurtă)* Fiţi drăguţ şi stingeţi lumina când ieşiţi, da?… eu mai stau un pic aşa. Sunt bine, staţi liniştit. Duceţi-vă, duceţi-vă, pe bune, mai e puţin şi se ia ultima comandă, aşa că mai bine vă… eu… mă descurc eu, n-aveţi grijă. *După un timp* Noapte bună…

Zâmbeşte uşor, o dată, apoi mai ia un gât din paharul lui de apă, apoi lumina se stinge brusc. Linişte. Întuneric.

O HAITĂ DE SFINŢI

Linişte. Întuneric.

O pereche tânără şi atrăgătoare - cei doi aşezaţi la o oarecare distanţă unul faţă de celălalt. Poartă haine de seară, la modă.

John deci, trebuia să fie o chestie tare…
Sue un party…
John exact, un party, în city. De-aia ne-am şi dus. De-asta. O întâlnire. Altfel nici nu ne-am fi dus…
Sue era vechea noastră comunitate. Prima. Primisem un flyer d-ăla prin poştă…
John Cred că erau mai multe comunităţi la grămadă, amestecate, şi se-ntâlneau în city. La Plaza, în sala de bal…
Sue suna foarte drăguţ, da…
John scump.
Sue adică, elegant…
John cool, Manhattan, acolo e viaţa, nu?
Sue mergeau şi câţiva colegi de liceu…
John noi doi suntem de puţin timp la BC, da, şi de-aia mai avem încă o grămadă de cunoştinţe la New York…
Sue majoritatea îşi dau bac-ul acuma …
John toţi îşi dau bacu' acu', ăştia cu care am rămas noi în contact. Amici, da…
Sue era imediat după sesiune…
John Sue e înaintea mea cu un an. Aproape un an, mă rog, două semestre. Nu suntem aici de multă vreme, amândoi, vreau să zic .De aproape un an…*(pauză foarte scurtă)* Suntem amândoi la BC.
Sue Boston College. Şi ştiţi, era să nu intrăm. Adică amândoi…
John Media mea. Dar hotărâsem, cred că pe la-nceputul liceului, să mergem la acelaşi colegiu.
Sue şi Boston era exact ce trebuie, patru ore de acasă, înţelegeţi?…
John trei şi ceva, dacă-ţi pui mintea. Nu prea-mi place mie să-mi hărtănesc Broscuţa, dar, dac-o calci, sunt doar trei ore, trei şi ceva…
Sue aici e superb, zona asta. Massachusetts, New England. Mai ales toamna, când se colorează frunzele…
John suna super-cool, un week-end la New York, mai vezi cum merge treaba, mai dai o tură pe la ai tăi… era o idee bună să plecăm pentru câteva zile.
Sue aşa că am luat legătura cu trei amici, studenţi şi ei… din dioceza noastră. Mormoni, tot de la BC…
John Unul din ei stă chiar cu mine în cămin, David… când eram acasă nu prea ne intersectam, era din altă comunitate, mai juca şi lacrosse, dar e cool…

Sue un dulce. Un tip drăguţ…
John pe scurt, am mai luat două perechi cu noi… o dată tipul ăsta de la cămin, David,…
Sue cu maşina lui am mers …
John …şi încă un amic de-al meu, cu un an mai mic, Tim. Din comunitatea mea, tot la BC şi el…
Sue ăsta avea o maşină trăsnet. Roşie.
Pauză
Jeep…
John fiindcă eu am un VW d-ăla vechi, parcă am mai spus, nu? Super, din 73, cu bare de protecţie de inox… dar i-ar cam trebui o revizie generală şi n-am avut chef să merg trei ore, cu ea plină…
Sue ne gândeam că să mergem cu o singură maşină, toţi. Toţi vroiau. Dup-aia în city, hotelu', petrecere, muzică live, şi toate alea…
John eram, deci, şase, cu tot cu o tipă care e cuplată cu David ăsta ,de la cămin, Karen, parcă… venise şi ea. Chiar dacă nu era una de-a noastră, a venit şi ea fincă ştia oraşul destul de bine, copilărise lângă Central Park, şi se-nţelegeau bine … aşa că, în total, eram şase, şase într-o maşină, deci broscuţa mea chiar că nu mai intra în discuţie.
Sue David a zis că dacă vrem, conduce el.
John are un Isuzu Trooper. Loc berechet. Un monstru.
Sue şi că ne ia pe toţi sâmbătă după-masă, la trei.
John în week-endu' ăla era şi un bal la colegiu, d-ăla în care fetele invită, dar, oricum n-aveam chef să mergem acolo, ştiţi, şi dup-aia a venit flyer-ul, şi a trebuit să mă dau peste cap să fac rost de un smoching, la şase fără zece vineri seara! *(pauză foarte scurtă)* pân' la urmă am găsit unul , perry ellis. C-un număr prea mare, dar, se cheamă c-aveam smoching… n-arată rău, nu?
Sue arăta foarte bine… i-am mai prins câte-un ac de siguranţă pe ici pe colo, da-n final îi stătea beton…
John noi băieţii ne-am băgat hainele în pungi, pentru drum, şi le-am agăţat în maşină. Adică ce sens are să ţi le şifonezi de pomană, nu?
Sue eu aveam o rochie pe care n-o mai pusesem niciodată, de tafta. O păstrasem pentru ocazii speciale… nu ştiu, am mai zis? *(pauză foarte scurtă)* Trebuia să mai fac rost doar de pantofi, rochia era perfectă…
John am ratat şi meciul, era primul din sezon cu echipa şcolii . Chiar dacă era în deplasare, puteam să-l vedem acasă cu unii care-şi comandă pizza, şi toate alea – dar am zis nu şi ne-am îngrămădit în maşina aia…
Sue pe Patrice, prietena lui Tim, o ştiu de ani de zile…
John erau vreo cinşpe valize în săracu' jeep, peste tot atârnau pungi cu smoching-uri…*(pauză foarte scurtă)* Fetele au vrut să vină gata îmbrăcate în toalete.
Sue rochia mea neagră.
John Sue avea o chestie dărâmătoare pe ea, în faţă cu un decolteu aşa, cum naiba îi zice?
Sue …cu en-coeur…
John „en-coeur", cred…în faţă, între sâni, şi fără spate deloc, şi fără mâneci, doar un pic pe umăr. Foarte şic, nu? Clasic. Era mai mult o

rochie de luat cina la restaurant decât o rochie de seară. Nimic strident, nu d-alea cu volănaşe, cum poartă fetele la banchet, rochii d-alea de doi bani…*(pauză foarte scurtă)* Arăta colosal. Eram mândru de ea…

Sue Ştiam c-o să se şifoneze un pic…Ăsta e dezavantajul la tafta, da' mă gândeam c-ar fi super să cobor undeva , pe drum, la vreo benzinărie în Connecticut, într-un nor de tafta, ca să iau ceva, ce ştiu eu, o Milky way, sau o cola, şi ăla de la benzinărie să rămână bouche-bee …

John la un moment dat ne-am oprit. Eu băgam benzină, şi când mă uit spre magazin, ce să vezi la raionul de snaksuri? metri întregi de şifon şi mătase şi tafta, şi mai ştiu eu ce, defilând cu graţie prin faţa rafturilor cu biscuiţi. Am căzut pe spate!…

Sue pantofii îi aveam în mână – găsisem totuşi o pereche, avusesem chiar şi timp să-i vopsesc ca să se asorteze -, dar în maşină i-am dat jos, aşa că în magazin eram în ciorapi şi cu pantofii în mână…

John Asta n-o s-o uit cât oi trăi. Cum mi-a zâmbit ea, prin geamul ăla uriaş, cu urme de ciocolată pe buze şi cu pantofii în mână…

Sue Ce mai… – se profila un party, clasa-ntâi… (*pauză)* …simţeam.

John Comunitatea făcea party-uri destul de tari, vreau să zic, când mai mă nimeream p-acasă…unu' din ele a fost de plecarea mea. Când am plecat în Anglia.

Sue Era şi aniversarea noastră…

John In ultima clipă am mai făcut rost şi de-un bucheţel de flori. Nu de-ăla de prins la încheietură, p-alea le urăsc…dar ăsta chiar era superb. Flori albe. Habar n-am de care, da' albe. Asta ţin minte perfect…

Sue era super! Avea o idee de roz… John zicea că-i alb, dar , de fapt, era cea mai deschisă nuanţă de roz care se poate- nchipui. Atâta cât să nu mai fie alb…*(pauză foarte scurtă)* . Şi ştiţi ceva? John s-a înţepat în deget când mi l-a prins, în arătător…

John al dracu' ac…!

Sue şi atunci…i-a apărut pe cămaşă o mică pată de sânge, un strop… mic, pe cămaşă…

John nici nu se vedea când eram încheiat…

Sue dar ştiţi, ce chestie!, treaba asta, nu ştiu cum, m-a excitat. Sângele. E o tâmpenie?… probabil, dar aşa a fost. *(pauză foarte scurtă)* Vreau să zic că arăta demenţial, tot albul ăla, cămaşa imaculată… şi un strop de sânge…

John roşu…

Sue chiar pe piept.

John Din fericire, rochia ei nu păţise nimic. Ce noroc…ultimul lucru pe care l-aş fi vrut ar fi fost să-i distrug rochia. Tocmai de aniversarea noastră.

Sue Şase ani…

John Ei? Tare, nu? Şase ani…Suntem împreună din liceu, din vara de după a zecea. Uau…

Sue L-am văzut într-o zi la stadion. Am fost vecini din totdeauna, ne vedeam la seminar, dar abia în ziua aia l-am văzut cu adevărat. Alerga…

John Îmi place să mă menţin în formă…

Sue Era întotdeauna tuns scurt, periuţă…

John Taică-meu mă tundea. Tare, nu?! Aveam şaişpe ani, şi mă înghesuia în bucătărie o dată la două duminici – pe vremea aia era episcop. Îl întrebam dacă asta, tunsul, nu se consideră muncă, şi nu zicea decât că să nu fiu obraznic – în orice caz, m-alegeam cu o freză cazonă. *(pauză foarte scurtă)* . Mă enerva din cauză de urechi. Cam clăpăuge…

Sue şi-l văd alergând, alergând de-adevăratelea, depăşind tot felul de indivizi care doar făceau jogging, sau mergeau, şi nu ştiam de un' să-l iau. Dulce foc. Bine făcut. Şi nu-l cunoşteam…*(pauză foarte scurtă)* Părul lunguţ…

John Taică-meu era plecat vara aia… preda un curs de introducere în literatură, sau cam aşa ceva, la Londra…nu prea ştiam exact, şi nici nu mă interesa. În schimb, puteam şi eu să-mi las părul lung, ăsta era câştigul meu. Mama n-avea nimic împotrivă…

Sue Deci mi-am lăsat mănuşa de soft-ball, şi geanta, şi toate alea, şi-am început şi eu s-alerg. Mă rog, nu puteam eu să ţin pasul cu el, dar din când în când, alergam ori un pic mai repede, ori un pic mai încet, ca să mă depăşească cât mai des.

John Ştiam cine e. Era cu unul pe care-l ştiam…

Sue Tocmai o terminasem cu el. Ne despărţisem de vreo două săptămâni. Era un tip aşa, nu ştiu cum să zic, ieşise şi din biserică, şi mai fusese şi o scenă oribilă la un party. S-a-mbătat şi a-nceput să urle ca nebunu'. Şi după asta – aleluia! Adică mai vorbeam la telefon, dar era clar că o terminasem…

John Mi-ajunsese mie ceva la ureche. Vreau să spun, la liceu n-ai cum să n-afli tot ce mişcă, şi-o chestie ca asta nu poa' să-ţi scape. Mai ales când e vorba de tipe după care ţi se scurg ochii în taină,şi la care n-ai acces, fiindcă sunt cu altu', poate chiar cu un amic, şi atunci le pui la dosar, şi speri ca ăla să plece în armată, sau să se ducă misionar în Laos, sau mai ştiu eu unde, sau să rămână repetent, şi atunci tu să te trezeşti coleg de etaj cu ea, într-un cămin studenţesc din Florida. *(pauză foarte scurtă)* Era genul de tipă la care-ţi trebuie o situaţie d-aia, ca la fotbal când câştigi campionatul cu un touchdown în prelungiri, sau ceva aşa, grandios…sau, măcar monitor de schi într-o tabără, ca să aibă ochi pentru tine. Genul ăsta era…

Sue Şi iată-ne alergând împreună, el prefăcându-se că nu mai poate şi trebuie să-ncetinească, eu trăgând de mine să ţin pasul. Şi tot dădeam ture. Soarele apunea încet, şi noi dădeam ture fără să spunem un cuvânt…

John Şi-atunci a apărut ăla…

Sue Ne despărţisem deja. Dar ţinea să mă conducă acasă, aşa, ca o… curtoazie, fiindcă stadionul, şi câmpul de soft-ball, şi toate astea , erau la vreo cinci kilometri de casă…

John Şi-a intrat cu maşina până-n mijlocul stadionului. Şi s-a oprit pe pista de alergare, pur şi simplu . Un scirocco nou-nouţ, negru, cadou de absolvire de la tăticu. Era cu un an sau doi mai mare…

Sue Eu am încetinit un pic.

John Şi mi-am dat seama ce-o să urmeze, fiindcă-l ştiam. Nu eram amici, mai degrabă cunoştinţe, ceva de genul ăsta…

Sue Dar eu n-am vrut să mă duc cu el.
John Şi aşa a-nceput povestea noastră. Haios…
Sue Aşa că s-a luat după noi, pentru că alergam pe lângă el, dădeam ture şi treceam pe lângă maşina lui, fără să ne oprim…
John De ce să mă opresc? Nu eram amici…
Sue Chiar nu mai eram împreună. Nu puteai să zici că mai eram…
John Mă rog, şi se repede la mine. M-apucă de tricou şi mă trage spre el şi urlă la mine: „băi!”. Eram cam la fel de înălţime, şi simt cum o gheară de-a lui mi se-nfige-n sfârc, cum mă ţinea de piept. C-avea nişte unghii cam atâta la o mână…
Sue Cântă la chitară. E foarte bun…
John Şi m-a durut, şi cum stăteam acolo m-am gândit „ăsta a cam depăşit măsura”…Şi m-am dat la el. N-am zis nimic, pur şi simplu am intrat în el, a căzut, şi am început să-i dau la cap. Pista era cauciucată, şi n-a păţit mare lucru, dar am dat la el ca la fasole, iar Sue stătea… şi se uita.
Sue Era prima dată când vedeam aşa ceva…
John După un timp a rămas inert, dar eu i-am mai dat şi dup-aia. Cum se-ntâmplă în cafturile de la şcoală, nu prea ştii când să te opreşti. Dup-aia m-am dus la ea, i-am ridicat geanta, şi am plecat împreună. Maşina lui rămăsese acolo, oamenii erau nevoiţi s-o ocolească, şi soarele se reflecta în capotă, când am plecat spre casă.
Sue Am mers pe jos tot drumul…
John Pe drum m-am uitat într-o vitrină. Aveam nasu’ zgâriat şi-mi curgea sânge. De la ghearele lu’ ăla…
Sue … a doua zi m-am trezit cu băşici la tălpi.
John Am sărutat-o, când am ajuns la ea pe verandă, tot fără să scoatem un cuvânt, dar de-atunci suntem împreună, şi s-au făcut şase ani, de ăla n-am mai auzit nimic. *(pauză foarte scurtă)* Acu’ vreun an m-am întâlnit cu el la un baschet, în spatele şcolii, şi nu părea deloc să-mi poarte pică, sau aşa…
Sue Uneori ne mai certăm, da, normal, ca toată lumea, chiar ne şi despărţim…mă rog. O dată John s-a cuplat o săptămână cu alta, şi-n primul semestru am cunoscut şi eu un tip, la biologie. John tocmai era misionar. Dar n-a durat mult…*(pauză foarte scurtă)* În vara asta vrem să ne logodim. Am făcut deja planuri…
John Deci asta era treaba. Cu aniversarea. Da, jubilam deja, vroiam s-o facem lată, toate alea, vroiam ceva special. Week-end în city, fetele - cumpărături în village dacă mai era timp, cam aşa… *(pauză foarte scurtă)* Şi am zis şi că la întoarcere luăm trenul, numa’ noi doi. Vagon de dormit…
Pauză
…aşa, de chestie.
Sue Toată săptămâna dinainte de vacanţă, nu ne era gândul decât la plecare.
John Pân’ la urmă, duminică ne-am dus totuşi la părinţii mei. Taică-meu mi-a făcut semn să iau loc, „arăţi ca un boşiman”, ăsta-i primul lucru care-i iese pe gură – oare unde bătea? – şi una-două că să mă tundă! Aproape am terminat medicina, şi el încă mai vrea să-mi umble la perciuni!

Sue Mie mi s-a părut haios… îi auzeam certându-se în camera de lângă. Chiar îi stă mai bine cu părul mare. Pe bune…

John Dar astea s-au întâmplat mai târziu. În orice caz…

Sue Deci, am ajuns în oraş în mai puţin de patru ore. Nu-i rău deloc, mai ales în week-end...

John Arată aiurea? Nu pe bune-acu'… vorbesc serios. Au ceva urechile mele?

Sue Optişpe dolari jumate zece ore de parcare?! hoţie curată … Dup-aia am intrat în hotel, băieţii cu pungile-n spinare…

John Am hotărât să luăm o singură cameră toţi… nu ca să facem nu ştiu ce, mă-nţelegeţi. …lăsaţi-o baltă. Nu ne trebuia decât ca să ne schimbăm. Şi nu puteam nici să mergem şifonaţi, nu?

Sue Deci am intrat în hotel, mai erau câteva ore până să înceapă, şi ne-am zis, hai să profităm şi noi, facem un jacuzzi, o treabă, o chestie. Aveam timp berechet să ne mai schimbăm o dată…. A fost ca lumea. *(pauză foarte scurtă)* Dup-aia mi-am pus iar rochia…

John Tocmai mă legam cu grijă la şireturi …când ea a ieşit din baie. Cum ziceam, suntem de şase ani împreună, şi tot mi se mai scurg ochii după ea. Cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o în viaţa mea. Sunt îndrăgostit fără scăpare. Serios…

Sue Make-up-u'. Ia încercaţi o dată să vă fardaţi ca lumea într-o baie de hotel, martiriu curat. În locuri de-astea, chiar şi la Plaza, chiuvetele sunt imposibile: atât de mici, şi oglinda - oglinda e cât un timbru… Dar eu voiam să fiu frumoasă pentru el. *(pauză foarte scurtă)* Îmi cumpărasem şi un ruj nou din holul hotelului. Aveau un fel de stand... Sărea în ochi. Roşu purpuriu. Ruju'

John A intrat în cameră, şi reţineţi! într-un oraş plin de top-modele şi de actriţe, şi de alte frumuseţi, … şi eu nu puteam să-mi iau ochii de la ea. Era ca şi cum am fi aterizat amândoi în paradis, şi ne priveam peste o pajişte înflorită, pe mine încă mă mai doare într-o parte din cauza coastei lipsă şi aşa, dar ea e o revelaţie, păr de aur, şi pielea ca zăpada proaspătă, şi mă gândesc…"Ia dă-o-n Doamne iartă-mă de coastă", da, uite de ce s-a odihnit în ziua a şaptea. Fincă ceva mai bun nu există. *(pauză foarte scurtă)* Nu fac pe poetu', chiar aşa m-am gândit.

Sue Avea şi rochia partea ei de merit, nu vreau să mi-o iau în cap, nu, chiar aşa era, şi-l vedeam cât de fericit era, da' şi el arăta colosal în smoching. O să fie bestial, mă gândeam. O seară cu adevărat grozavă. Simţeam …

John Am coborât la braţ. Mamă cum era! Să treci pe lângă toţi ăia, toţi milionarii ăia, cu aşa o femeie. Mă simţeam puternic, înţelegeţi? Puternic… toţi se dădeau la o parte când treceam.

SUE N-aveam de ce să ne grăbim. Mai era pân' la petrecere...Şi erau o mie de locuri în care puteam să ne ducem...

JOHN Şi una peste alta… trec câteva ore, la un moment dat prietena lui David, „Karen", ia iniţiativa, traversăm parcul… pe podul ăla de la lacul mare? Luna ne zâmbea, era o noapte plină de romantism, ca din poveşti, sau ca dintr-un roman de, Scott Fitzgerald de exemplu, sau mai ştiu eu cine... o iubesc la nebunie pe fata asta. Fraza asta îmi suna încontinuu în urechi...

SUE Mă ţinea atât de strâns de mână...
JOHN Pe apă - o lebădă. Poate două. O briză uşoară, octombrie, dar cald încă, cum se-ntâmplă câteodată... perfecţiune. O noapte perfectă. Mai încolo, pe stânga, era o pădurice chiar lângă drum. Şi auzim de acolo nişte foşnete...
SUE M-am gândit - nişte puşti, sau aşa. Am grăbit puţin pasul...
JOHN Nu că mi-era frică, dar, oricum, era noapte, oraşu' departe... Ce să faci la o adică cu atâtea femei după tine? Aşa c-am mers mai departe. *(pauză foarte scurtă*) şi deodată apar din întuneric doi tipi, între două vârste, cu cămăşi Timberland pe ei, sau aşa. Zâmbind. N-am avut nevoie de hartă ca să mă prind care era treaba cu ei...
(pauză) ...Zău că nu.
SUE Erau doar doi tipi care treceau p-acolo... nu era nici o chestie.
JOHN Au ieşit din boscheţi, singurei la plimbare, da. şi p-ormă zâmbetul ăla. Nu ştiu ce să zic, pur şi simplu, nu ştiu ce să zic. Vreau să spun, eram în drum spre petrecerea noastră, la patru ace şi aşa, am fi putut să nu-i băgăm în seamă, nu? Unul din ei semăna un pic cu taică-meu, oarecum, era întuneric, dar avea aşa, ceva, felul ăla aşezat, mulţumit de sine ca un... mă rog. În orice caz, se cară, braţ la braţ, si putem să ne dăm pe după toţi vişinii , că tot aia erau ce erau. Aia erau. *(pauză)* Am dansat toata noaptea, Sue - răpitoare ca deobicei, dar pot să vă spun că scena asta, imaginea ,nu puteam să-mi scot din cap imaginea. Zâmbetul ăla. Pur si simplu nu puteam... *(pauză foarte scurtă)* Dar petrecerea era super. Pe bune....
SUE De mult nu mai dansasem aşa...
JOHN Era ca începutul unei seri vrăjite... totul perfect, era curat, înţelegeţi? Ca o mângâiere. Si noi doi am tot dansat şi-am dansat. Ore in şir... până ne-a luat ameţeala.
SUE Tot spaţiul era aranjat, toată sala, vreau să spun, când am ajuns acolo, într-un final... pe albastru şi pe auriu, cu nişte semiluni superbe, aurii, care atârnau deasupra...
JOHN ca un zâmbet, parcă ne zâmbeau...
SUE cred că arătam minunat împreună. Chiar ca un cuplu, înţelegeţi?
JOHN Ne-am simţit bine în city.... Întotdeauna e ca lumea acolo. Te-ntâlneşti cu o grăma' de cunoscuţi.
SUE era şi sor-mea mai mică, cu un băiat de la Greeley. Simpatic. Ei îi place, oricum.
JOHN Ne-am întâlnit şi cu sora mai mică a lui Sue, v-a zis deja?
SUE N-o mai văzusem din august...
JOHN Sora ei mai mică, Maureen. Cu un băiat....
SUE Nu era de-al nostru.
JOHN Era okay. (pauză foarte scurtă) Cânta o trupă bună. Reggae...
SUE Nu mai fusesem în Plaza niciodată, vreau să spun, sigur, trecusem pe lângă, la cumpărături şi-aşa, cu maică-mea, dar nu fusesem niciodată înăuntru. Era gigantic! Sticlă peste tot. Pereţi înalţi, albi. Era ca un... tort, un fel de tort de nunta pe care cineva îl plantase la colţ de stradă. În centru. Tot timpul m-am gândit la asta... (pauză foarte scurtă) Dar una peste alta... drumul, dansul, şi-aşa... m-au obosit.

JOHN Sue s-a dus sus, în cameră , împreună cu Karen si prietena lui Tim... Patrice....

SUE O ştiam de mult pe Patrice ,de când mergeam la şcoala de duminică...

JOHN Vroiau să se întindă puţin, vreo juma' de oră, şi dup-aia ne gândeam să mergem să mâncăm ceva. Era cam, hai să zicem, unu jumătate noaptea...

SUE Patul era XXL. Cu o cuvertură aurie...

JOHN şi-n timpu' ăsta, David, Tim şi cu mine, ne-am mai învârtit p-acolo, am mai vorbit cu câţiva băieţi de la noi.

SUE Am adormit. Toate în acelaşi pat.

JOHN Eu începusem să mă plictisesc un pic. Se făcuse cald în sală, da, şi nici nu cunoşteam noi prea multă lume... şi-atunci am propus să ieşim puţin, să respirăm aer curat. „Hai să ne ducem prin parc". Eram 6-7 băieţi cu totul. Afară era încă frumos...

SUE Nu prea mai ştiu, cât era de fapt ceasul...

JOHN Am mers o bucată de vreme, şi, cam pe la teatrul paris, unul dintre noi, unu' mai puştan, a dărâmat o pubelă... mă rog, cum se mai întâmplă când mergi aşa în gaşcă pe străzi noaptea, nu e mare chestie. În fond, ce era? gunoi...

Pauza.

după vreun sfert de oră, douăzeci de minute, ne-am despărţit, majoritatea de la liceu vroiau înapoi la party, da' noi trei, Tim, David şi cu mine... n-aveam nici o grabă. Ne-nvârteam prin zonă. Ne relaxam. Şi la un momen' dat intrăm în Central Park... ne uităm prin jur, trăncănim, întuneric beznă. Singura lumină venea de la clădirile din depărtare. Palpitant, nu?...

SUE Cred că pe la două, două şi-un sfert, am deschis puţin ochii, dar nu mai ştiu sigur, fincă imediat am adormit la loc...

JOHN Si atunci i-am văzut. Ăia doi. Tipii ăia...

SUE Eram îngrozitor de obosită...

JOHN Tocmai îşi luau la revedere... mă rog, de fapt nu-şi luau nimic, se sărutau. Doi indivizi, doi tipi în toată firea, în mijlocul parcului, un parc public, în mijlocul New Yorkului, şi se sărută de parc-ar fi într-un film cu Clark Gable. Cu limbă şi tot tacâmul, lipiţi, şi restu' nu mai contează nimic... Băieţii îşi încheie seara, după nu ştiu ce mare concert la filarmonică, sau film străin, sau cine ştie? Şi nu doar cu „pe curând" şi „mulţumesc", şi „mai vorbim". *Şi* cu mâinile pe peste tot, pe unde nu se cade. Vreau să spun, haideţi, am citit şi eu Biblia, chiar destul de atent, şi chestia asta *nu e normală*. Ne-am pitit pe lângă nişte copaci, în întuneric. Tim stătea pe vine, şi ne uităm la ei. Doamne - Doamne, ştiţi, am mai citit şi noi una-alta , am văzut chiar şi filmul ăla, cum îi zice, cu ăla din Super-man, „Beţia sângelui", aşa. Şi poţi să accepţi. Nu ţi se pare foarte-n regulă, nu poţi să fii pentru, dar, ce să-i faci? Nu mori din asta. Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască, asta *e*. Dar, asta mi se părea chiar exhibiţionism. Vreau să zic, parcul e şi al nostru. Suntem şi noi *o* noapte în oraş, *una*... şi trebuie să suportăm aşa ceva? (pauză) Puteau să ne fie taţi, erau oameni în toată firea, şi se pipăie ca Romeo şi Julieta!? (pauză foarte scurtă) La un moment dat nu ştiu ce-şi zic în şoaptă şi-ncep să

chicotească mângâindu-se pe cur... mie începuse să mi se facă rău, chiar îmi venea să vomit. În fine şi dup-aia, un ultim pupic pe obraz, şi unul dintre ei o ia pe o alee spre West Side. Şi dispare. Celălalt, ăla care semăna cu taică-meu, se uită-n jur, se bucură de noapte, bănuiesc, zâmbeşte satisfăcut spre lună... şi o ia încetişor spre wc-ul public, cincizeci de metri mai încolo. O cutie de beton cu câteva trepte care coboară. Fluierând... Fluierând. Nu stau prea mult pe gânduri şi le fac celorlalţi doi un semn să mă urmeze.

SUE M-am gândit dacă să-mi dau jos rochia dar nu mă puteam mişca. Dormeam toate trei aşa de împăcate... (pauză foarte scurtă) Ştiaţi că Patrice sforăie? Serios...un pic.

JOHN în timp ce ne-ndreptăm spre weceu, mă uit spre Tim... avea privirea aia. Aş recunoaşte-o oricând. Şi-ncepe să zâmbească...

SUE Cred că-n noaptea aia, nici măcar n-am visat...

JOHN înainte să intru, le zic băieţilor să aştepte afară până le fac eu semn...deci ăsta era planul. Ei s-aştepte şi să ţină de şase până îl scot afară. Înăuntru, parc-i altă lume... Pereţii – de parcă a explodat un butoi de graffiti. O putoare de-ţi cade nasu'. Două becuri - arse. Un homeless bătrân sforăie într-un colţ. Şi pe sub o uşă de cabină văd picioarele lu' amicu'. Stă pe weceu. Stă băiatu' n-are nici o treabă. Mă bag în cabina de lângă, fac nişte zgomote ca şi cum m-aş descheia la curea. La care brusc apare o mâna pe sub peretele despărţitor. Şi-mi face semne. Nişte degeţele roz. Lacome. Îmi sare în ochi un inel subţire, de aur, pe degetul lui mic, care străluceşte în lumina chioară. *(pauză foarte scurtă)* Îmi pun mâna într-a lui, şi după două minute suntem amândoi afară, în faţa oglinzilor - de fapt erau nişte chestii din oţel inoxidabil - stăm unul lângă altul şi ne studiem. Small talk. Îmi zice că-l chemă Chet, şi eu nici nu clipesc când se dă la mine şi-şi plimbă buzele peste obrazul meu. îl las să-mi bage limba-n gură, şi să-şi plimbe mâna liberă de-a lungul fermoarului.... Nu fac decât să-i zâmbesc, şi chiar îl ating un pic cu limba pe bărbie, dar foarte scurt. Îl simt cum se relaxează. Şi atunci fluier, fluier aşa de tare încât sare doi paşi în spate . Clipeşte şi gesticulează. Şi-n clipa aia intră Tim si Dave. El se uită la ei, şi-i ia ceva până să i se evapore fanteziile din cap. Şi să-şi dea seama că ceva nu e-n regulă....şi-ncepe să se bâlbâie. „Chet", tipul ăsta cool, care e, cine ştie? vicepreşedinte pe la vreo banca din Park Avenue, începe să se bâlbâie şi să facă pe el ca un bebe. Nu mai ştiu sigur, dar cred c-a căzut şi în genunchi. Şi, p-ormă cum a-nceput să se milogească. Să ne implore. (pauza foarte scurta) Am început cu un croşeu care l-a atins exact sub ochi. A căzut cu capul de chiuveta. Îi curgeau mucii şi sângele pe faţă. Când sar trei deodată, şi dau ca la sac, e greu să-ţi iasă un croşeu ca lumea, dar cre' că de câteva ori tot mi-a ieşit. Văd cum îi atârnă capu' în timp ce noi îl pocnim non-stop. Leşinase de mult, dar Tim încă mai dădea... (pauza)

Într-un final ne tragem sufletul, si ne uităm la ce-am făcut. Suntem epuizaţi. Terminaţi. Tipu nu mai mişcă, poate definitiv, aşa ca e timpul s-o ştergem. Şi poţi sa crezi că moşul din colţ a sforăit tot timpu'? (pauza foarte scurta) Înainte să ieşim, Tim pune bomboana pe colivă: îsi ia avânt şi-i înfige un şpiţ direct în rădăcina nasului. Şi

vad cum i se dizlocă. Pur si simplu i se muta mai încolo. Uau. Şi dup-aia, linişte. Nici un sunet. Pentru prima oara, ne uităm la Dave. Tim si cu mine. Adică ne uităm cum e. Noi doi, Tim si cu mine, ne ştiam de-o viaţă, n-avem nevoie de cuvinte, dar pe David nu-l ştiam. Adică nu ştiam ce-i în capul lui... ce-o fi în capul lui acum? şi exact atunci, ca si cum ar fi vrut să ne liniştească... apucă o ladă de gunoi, o chestie uriaşă din metal, şi o ridică deasupra capului, în timp ce scuipă printre dinţi un ...” morţii mă-ti de poponar”. Asta n-o s-o uit niciodată: „morţii mă-ti de poponar”. Şi atât. După care se duce la ăla şi-i aruncă tomberonu’ direct pe sira spinarii. Tipul mai zvâcneşte o data, şi p-ormă îşi dă duhul. zduf ! direct pe şira spinării. Eu mă aplec si-i scot inelul de pe degetul mic. (pauza foarte scurta) După cum ziceam, îmi sărise-n ochi de la început... (pauza)
După care, nici acum nu-mi vine sa cred, Tim face cea mai uluitoare chestie. Asta chiar ar trebui băgată in cărţile de istorie. Cum stăteam şi ne uitam la ăla, el îşi scoate brelocu’, deşurubează un căpăcel de la o sticluţă pe care o avea atârnată, şi-i pune tipului pe frunte o picătură de ulei sfinţit. Sa nu mă mişc... pune uleiu’ si p-ormă spune şi o rugăciune. Nu-mi venea să cred. Suprarealist...Dar n-apucă s-o termine – pe la mijloc ne loveşte pe toţi un râs năprasnic. Urlam de râs, ca nişte liceeni, ne curgeau lacrimile , ne sufocam, atât era de comic! După care l-am lăsat acolo... (pauza foarte scurta) Am ieşit, si-am luat-o la goana înapoi pe întuneric până la Plaza, făcând ca indienii. Urlete de război, noi fugind, si o dungă de lumina de la luna care sclipeşte pe lac....

Sue: M-a trezit telefonu’...

John : Le-am sunat de pe strada, vroiam sa le luam la micul dejun. Au zis ca-ntr-un sfert de ora sunt jos. (pauza). Le-am aşteptat afara.

Sue: Le-am trezit şi pe celelalte.... A durat ceva dar pân’ la urmă am reuşit. Mă simţeam ca noua....(pauza) Pe bune.

John : Dave mergea pe trotuar încolo şi-ncoace si vorbea singur, şi Tim mă trage de-o parte. Vrea sa ştie o chestie. „Ce?” întreb. Vrea să ştie de ce l-am mângâiat pe tip, si de ce l-am lăsat să mă sărute. Tim ne văzuse. da. Băgase un ochi si ne văzuse. (pauza foarte scurta) Habar n-aveam ce sa-i zic. Nu-i ciudat?

Sue: Era aşa o linişte în hol când am ieşit. Am mers pe vârfuri, nu-i comic?

John : N-am ştiut ce să-i zic, şi ştiţi, p-ormă el n-a mai adus niciodată vorba despre asta. niciodată. (pauza foarte scurta) dar m-a făcut atent ca am sânge pe cămaşa. O grămadă de urme, probabil de când m-am aplecat să-i scot inelul. Şi smoking-ul era plin de sânge aşa că a trebuit sa mă mişc repede. I-am zis lu’ Tim sa-mi tragă una in nas. Ca să am o explicaţie pentru Sue. (pauza foarte scurta) ...n-a durut decât o clipa.

Sue: Ne-am întâlnit toţi in faţa hotelului. Când i-am văzut faţa lui John. aaaahh! În ce hal arăta... căzuse mai devreme când cică se fugărise cu ceilalţi pe marginea fântânii de la hotel. Alunecase, si se lovise la nas. Era plin de sânge. (pauza foarte scurta) ...joculeţe de copii...

John : Micul dejun a fost delicios... cârnăciorii aia nemţeşti, chestiile alea grase. Alea doar în Manhattan le au la micu' dejun.. Nicăieri altundeva...

Sue: tocmai terminam french toast-ul, mestecam leneş, când deodată observ că-n paharul meu cu apa minerala, străluceşte ceva. O scânteie. (pauza foarte scurta) John pusese înăuntru un inel! Superb. De aur... ce mult l-am iubit atunci.

John : „La mulţi ani pentru noi", i-am zis...

Sue: Mi-era un pic cam mare, dar nu-mi cădea de pe deget. Avea un model splendid cu frunzuliţe, de jur împrejur...

John : Îi stătea bine. Îmi plăcea...

Sue: Atunci l-am sărutat, de faţă cu toţi, şi el a roşit un pic. Am izbucnit cu toţii în râs. N-am cuvinte sa va spun cât de minunat a fost acest week-end. De vis....

John : Şi-n final chiar ne-am întors cu trenul acasă... cu rapidul de la Central Station. Doar Sue şi cu mine. Dave ne-a dus până la gară, şi, mă rog, „mulţumesc", „ne vedem luni", chestii d-astea. (pauza foarte scurta) Tim chiar m-a îmbrăţişat. A fost prima oara când a făcut aşa ceva...

Sue: Fusese ideea mea...cu trenul.

John : Şi am reuşit să ajungem şi pe la părinţi, şi n-am pierdut nici întâlnirea de la comunitate, duminica aia... A fost chiar bine. Cina-n familie, şi dup-aia trenul de noapte până la Boston.

Sue: Pe drumul de întoarcere - da, ciudat, nici nu ştiu de ce vorbesc despre asta - am fost martorii unei altercaţii. Mă rog, n-a fost ceva grav, o ceartă între un tip şi prietena lui. Ţipete, urlete, ea s-a ridicat şi şi-a pus haina, şi individul, în mijlocul unui compartiment plin ochi, îi trage o palma. Pe bune...

John : A lipit-o de geam. Rău de tot...

Sue: Se lăsase tăcere. L-am simţit pe John încordat lângă mine, dar cuplul ăla îţi lăsa totuşi , nu ştiu, senzaţia de ceva murdar, mă rog, genul ăla de oameni – nu prea ştiu cum să zic exact, dar aşa păreau. Si atunci i-am şoptit lui John „ n-are rost". (pauza foarte scurta) Şi ştiţi ceva? Nici n-a clipit. M-a ţinut în continuare de mână. Mă ţinea

de mână şi se juca cu inelul de pe degetul meu. Asta m-a făcut să mă simt foarte fericită...

John : Am băgat de seamă că-i spărsese nasul....

Sue: Şi imediat dup-aia s-au şi liniştit. N-a fost mare lucru...

John : Oricum...

Sue: Oricum, în vara asta ne logodim. E sigur. V-am mai zis?

John : Până la urmă, se făcuse aproape miezul nopţii tot legănându-ne spre Massachusetts... şi am simţit cum Sue mi-a adormit pe umăr. Era calda. Se simţea in siguranţă.

Sue: Sper că facem nunta toamna. Ştiţi? nunţile toamna, îmi plac cel mai mult....

John : Eu însă nu... eu nu puteam să adorm. Nu reuşeam. Aşa că am rămas treaz şi m-am uitat la luminile care treceau în goană prin faţa geamului, şi la luna care-mi rânjea de sus. Şi am început să fluier, aşa încet, pentru mine. Pe bune...

Sue: Dormeam. Dormeam cu capul pe umărul lui, dar aş fi putut să jur c-aud o muzică.

John : Abia se-auzea. Nici nu mai ştiu ce cântec era, dar ţiu minte că fluieram.

Sue: .. o muzică minunata, in timp ce dormeam, ca şi cum nişte îngeri ne chemau acasă...

rămân un moment, tăcuţi. In cele din urmă se ridică şi se îmbrăţişează, aşteaptă sa fie fotografiaţi. Zâmbesc larg. Blitz-ul unui aparat de fotografiat.
Tăcere. Heblu.

MEDEEA REDUX

Linişte. Întuneric.

Femeia stă singură pe un scaun, în faţa unei mese ca de instituţie. O lampa care luminează orbitor atârnă din tavan. Un casetofon, o carafă de apă şi un pahar, ţigări şi o scrumieră se află în faţa ei.

Femeia îşi termină ţigara, o stinge şi începe uşor să vorbească.

FEMEIA

... Să-i dau drumu'? E okay? Adică sigur că-i dau drumu' dar... trebuie să intru cumva în subiect, nu? Fincă, nu m-am priceput niciodată prea bine să vorbesc.... în general ţin totu'-n mine. Unii numesc asta „fire închisă", sau aşa, dar... aşa sunt, orientata mai mult spre interior. Nu? Sunt o fiinţă întoarsă spre sine însăşi... cred că asta vine din felul în care ai crescut, ştiţi: familie, alea-alea, şi până la urma aşa am ieşit, mai mult decât oricum, aşa: interiorizată... Oricum, părerea mea e că în general, când ai o rugăminte sau vreo întrebare despre ceva... foarte rar primeşti şi răspuns. Poţi să pui întrebări peste întrebări, dar nu întotdeauna primeşti şi răspuns... (pauza foarte scurta) Apropo: mă auziţi? Totu' e-n regulă? Hm? Mă auziţi? Mă rog, aşa se pare....

Dă să-nceapă, se opreşte, se gândeşte. În cele din urmă începe din nou să vorbească, foarte lent.

... e interesant cum îşi găsesc lucrurile făgaşul lor, nu? Mă rog, poate nu şi-l „găsesc", poate, mai degrabă si-l „caută". Nu? Lucrurile îşi caută drumul lor... sau există un drum predestinat pentru fiecare lucru. Oricum, probabil că nu prea depinde de noi. Chiar dacă ne place să credem contrariul. Nu? Ca şi cum de noi ar depinde toate marile decizii in legătură cu soarta planetei, şi toate alea, nu? Dar m-m (pentru „nu")... dacă vreţi să ştiţi care e senzaţia mea, eu cred că viermuim şi noi p-aici, fără nici un reper, şi şi că deja ne e imposibil să mai îndreptăm ceva. Să mai găsim drumu'...sau să mai găsim reperul sau ce-o fi... nu mai tine. Fincă... atâta vreme am făcut numai tâmpenii, încit, dup-un timp, te obişnuieşti, şi ţi se pare normal. (pauza foarte scurta) . E un cuvânt grecesc pentru asta... l-am învăţat la şcoala. El m-a-nvăţat... mă rog, mai degrabă, la el l-am „auzit", că dacă l-aş fi învăţat acum vi l-aş putea spune. Nu? Da. Da' de grecesc ştiu sigur că-i grecesc. Dar cum îi zice nu mai ştiu...

Tace şi se gândeşte un moment

nu... a trecut prea multă vreme de atunci. Era ceva cu lumea, cu totu' care își iese din matcă, sau se-nvârte într-un sens greşit şi nu cum ar trebui, şi e din cauza oamenilor, sau a muritorilor, cum zicea domnu' profesor: „muritorii sunt de vină". Zicea că totul vine de la faptul că - chestie pe care eu n-am înţeles-o niciodată, sau poate că, pur şi simplu, n-am ascultat ca lumea, deh! vechea mea problemă - deci, zicea că totul vine de la faptul că suntem „muritori". Eh? (pauza foarte scurta) Cum s-ar zice, toate problemele pe care le avem, le avem pentru ca suntem *muritori*... sau *oameni*. Adică muritori, da. *Doar* pentru că suntem ceea ce suntem, adică „muritori", suntem vinovaţi. Dacă înţelege cineva, să-mi explice şi mie....

Se opreşte un moment, şi îşi aprinde o ţigară.

Adevăru'-i că *de multe ori* nu prea pricepeam ce zicea. Da' era foarte tare, serios, făcuse două facultăţi sau aşa, şi totuşi nu se angajase la o şcoală particulară, din aia scumpă. Pentru asta l-am admirat cumva. Eram la clasa lui, la una dintre clasele lui, în primul lui an acolo. Era super... ieşea mult cu noi, adică, mă rog, cu clasa mea; excursii, muzee, odată chiar am mers până la Chicago. Ne-am distrat de minune. Eram vreo 25, într-un autobuz de şcoală, si mi-aduc aminte cum mergeam pe şoseaua aia de pe malul lacului. Doamne, cât de frumos era! Uneori îşi întorcea capul, vorbesc de dom' profesor, stătea în faţă, lângă şofer, şi se uita la noi cum ne lipisem nasurile de geam şi ne holbam la lac. Nu era unul să nu fie călare pe geam. Şi atunci i-a spus şoferului să oprească şi ne-a lăsat un sfert de oră să ne fugărim pe plajă... era în noiembrie... au jucat leapşa, au aruncat cu pietre în apă, care ce-a vrut. Eu stăteam pe mal, nemişcată, acolo unde se sparg valurile şi mă uitam în zare. Aveam pe mine un hanorac roşu. Nu mai ţin minte exact, dar mă simţeam, aşa, ca un astronaut, sau un explorator, sau mai ştiu eu ce d-ăsta, trimis pe pământ ca să vadă ce-i cu tot circu' ăla... şi care acum simte totul pentru prima oara. Înţelegeţi? E o senzaţie pe care-o ţin minte şi acum. Era cumva ca în scena din filmu' ăla cu maimuţele, cu tipu' ăla care face acum reclamă la... „Planeta maimuţelor", aşa-i zice. Mai ştiţi? Când coboară el pe plaja şi-şi dă seama că de fapt pân' la urmă ajunsese acasă, şi-şi dă seama şi că nu mai poa' să se-ntoarcă, şi urlă şi-şi ridică pumnii spre cer şi toate alea, şi-n acelaşi timp mai e încă totuşi prins, mai e fascinat, de cât de incredibil fusese tot ce văzuse. Vreau să zic: senzaţia mea de la lac era bineînţeles mult mai plăcută, probabil din cauza vârstei, era mai plăcută, dar, totuşi, semăna cumva cu... Da.

se opreşte din vorbă si trage din ţigară, lung.

Şi ştiţi ce-i ciudat? Într-una din excursiile astea, s-a dat la mine. Domnul Profesor. Da. Nu chiar atunci, ci câteva luni mai târziu, când

ne-a dus la acvariu... M-am speriat de moarte! La început nici n-am înţeles ce vrea de la mine - adică, mă rog, ceva ştiam eu, dar aveam, cât?, 13 ani - la vârsta aia nu te-aştepţi la aşa ceva. Mă rog, poate nici mai târziu: a apărut deodată în spatele meu- eram la bazinul panoramic, unde-s rechinii. Una dintre profesoare, care era şi ea cu noi, îi luase pe ceilalţi copii de-acolo. Îi dusese în altă parte, unde erau tot felu' de chestii din mare pe care puteai să pui mâna - scoici, crabi, şi-aşa. Fincă în jurul bazinului cu rechini e un fel de cameră întunecoasă, e întuneric ca să poţi să te uiţi prin geam şi să nu se reflecte nimic, şi unii copii se speriaseră. Da' mie mi-au plăcut întotdeauna rechinii, şi toate chestiile astea, la nebunie. Ştiţi, când te-ntreabă într-a şaptea, ce vrei să te faci când o să fii mare, mereu te bat la cap cu asta, specializarea, da, şi eu le-am spus biolog marin. Pe bune. Din o mie de chestii posibile, asta mi-am ales eu. Pentru că iubesc apa. Dintotdeauna... Deci, el mi-a zis că pot să mai rămân acolo să mă uit, şi că-i ajungem noi pe ceilalţi din urmă... *(pauza foarte scurta)* da, eram total fascinată de un ditamai rechinu' care aluneca de-a lungul geamului, incredibil de aproape. Un rechin-ciocan... Şi dintr-o dată mă trezesc strivită de geam. Profesorul meu mă strivea cu tot corpul de geamul acvariului. Nu puteam să fac nici o mişcare. Şi-n timpu' ăsta nu zicea nimic. Adică mie nu-mi zicea nimic. Bolborosea ceva despre măreţia tragică a făpturilor marine, un căcat de genu' ăsta. Da' eu nu mai vedeam nimic - fincă' nu puteam să întorc capul, cum eram acolo turtită - nu mai vedeam decât rechinu' cum venea din întuneric alunecând pe lângă mine, iar şi iar. Şi de fiecare dată, când ajungea în dreptul meu, ii vedeam ochiul. Se întorcea întotdeauna în ultima secundă, la un milimetru de geam, şi-i vedeam ochiul, cum i se dă peste cap şi devine alb.... la naiba (buh) mi se făcea păru' măciucă. N-o să uit niciodată. Senzaţia asta. El strivindu-mă, şi-n timpul ăsta rechinu' care trecea.... (pauza foarte scurta) Mă rog, copiii se sperie uşor, este?

O vreme se joaca cu chiştocul in scrumieră.

În orice caz, dup-aia nu s-a mai uitat la mine, domnu' profesor, nici măcar o singură privire, tot restul excursiei. Şi până atunci fusese tot timpu' drăguţ , făcuse tot felu' de glumiţe... nu erau neplăcute, sau libidinoase, cel puţin nu cred, ci - nu, nici măcar nu eram eleva lui preferata - pur şi simplu, era deschis faţă de mine. Făceam glume, odată mi-a adus şi nişte poze dintr-o revistă, de exemplu după chestia cu biologia marina a adus în clasă tot felu' de chestii, chestii despre mare, bucăţi de corali... Mă gândeam ca suntem oarecum prieteni, sau aşa ceva. Eu cred că nu e uşor pentru un profesor, mai ales la gimnaziu, unde nimeni n-are nici o treabă. Toţi vor doar la sport sau să danseze sau să-şi piardă vremea cu prietenii, da... şi când eşti profesor şi dai de cineva care e chiar interesat, cum eram eu - bine, probabil nu eram cea mai deşteaptă, sau n-aveam cea mai buna memorie, cum ziceam - dar eram foarte serioasa şi chiar îmi dădeam interesu'. Chiar voiam să-nvăţ ceva, da, mi se părea că

trebuie să-nţeleg şi eu ceva din universu' ăsta, înţelegeţi? Serios. Pentru ca asta mă fascinează. *Cum funcţionează lucrurile*. Da. *(pauza foarte scurta)* Şi cred că un profesor simte. Şi pur şi simplu, s-a comportat în consecinţă. Si aşa am început să ne întâlnim, uneori. Doar la şcoala. La bibliotecă. Sau ne uitam la diapozitive. În pauza de prânz. *(pauza foarte scurta)* Era mişto, mhm... da, era... okay, nimic altceva. Dumnezeule mare, aveam treişpe ani, şi pur şi simplu era mişto să se uite unul la tine şi să nu-ţi spună din prima fă-ţi curat în cameră sau mai ştiu eu ce. Nu, pe bune, treişpe ani e o vârstă destul de căcăcioasă, nu?

pauza.

dar dup-aia, cum ziceam, nu s-a mai uitat la mine. Deşi m-a dus acasă. De la scoală. Serios. Vreau să zic, toată excursia nici o privire, în autobuz se aşează cât mai departe, dar când ne-am întors înapoi la şcoala, avea o răspundere, nu? Toţi părinţii erau acolo, era vineri, şi taică-meu nicăieri. Pur şi simplu nu venise. L-am sunat la birou, l-am sunat acasă - nimic. Juma' de oră mai târziu ne-am trezit că rămăsesem ultimii. Stăteam acolo, pe marginea drumului, şi-l aşteptam pe taică-meu. În cele din urmă a zis că poa' să mă conducă el acasă, daca vreau. Avea un Peugeot nou-nouţ - asta ţin minte fin'că-l rugasem o dată să mă înveţe cum se pronunţă. Un Peugeot crem. Şi-mi zice deci că poa' să mă ducă el acasă, dacă doresc. Aşa s-a exprimat „dacă doreşti". *(pauza foarte scurta)*. În maşină, ţin minte de parcă ar fi fost ieri, pusese la casetofon pe una care cânta ceva foarte lent şi melancolic, ţin minte pentru că l-am întrebat cine e. Bee Gees nu era, şi aşa ceva nu mai auzisem niciodată. Suna, aşa, delicat, înţelegeţi? El a zis „Billie Holiday", şi că n-ascultă nimic altceva. Ăsta a fost primul lucru pe care mi l-a spus, mă rog, aproape primul, după cinci ore: „Billie Holiday". După care a zâmbit. Afară era întuneric, dar l-am văzut zâmbind, ne oprisem la un semafor şi el a spus: „n-ascult decât asta" şi p-ormă „Îmi aminteşti un pic de ea, ştii? Eşti mereu puţin tristă, puţin; zâmbitoare, dar trista. Îmi place..." *(pauza foarte scurta)* Eh, asta cum se mai cheamă, căcatu' ăsta? Eh? Fin'că, pe bune, nu spui aşa ceva unei fete de treişpe ani, nu? Nu se face aşa ceva. În nici un caz, fin'că altfel o faci să fie a ta toată viaţa. Vorbesc serios. Chiar asta se-ntâmplă, dacă faci aşa ceva...

pauza

A tras pe dreapta, nu în dreptul casei, ci puţin mai încolo, în faţa unei florării, care era deja închisă la ora aia. A parcat pe locul lor... şi acolo m-a sărutat. Doamne, m-a sărutat , cum să vă zic, cum trebuie să fi fost când tocmai se inventase sărutul. Pe vremea miturilor şi aşa, când, mă rog, bărbaţii mai erau eroi. Şi când o femeie era sărutată astfel, era-n stare să-l aştepte o viaţă întreagă să se-ntoarcă. Da. Şi şi după ani de zile, încă îi mai simţea gustul sărutului

pe buze. Pentru că pe-atunci, săruturile mai însemnau ceva. Aşa m-a sărutat....

Bea o înghiţitură de apa. Se joaca cu paharul, dar nu mai bea.

Nu vreau să intru prea mult, hm, în amănunte, mă rog, ştiţi dvs., nu vreau să vorbesc prea mult despre asta, pentru că probabil aţi vorbit deja cu el, şi atunci oricum ştiţi totul, nu? Poate chiar mai mult decât v-ar fi plăcut să ştiţi… *(pauza foarte scurta)* Am început să ne-ntâlnim regulat, mă rog, în măsura în care un profesor de liceu şi eleva lui de treişpe ani se pot întâlni. Aşa. Aşa a-nceput. Ştiu cam ce gândiţi în momentul ăsta, sau poate aţi gândit încă mai de mult, şi v-aţi distrat, v-aţi amuzat pe chestia asta, c-am fost o proasta, că el e un pedofil, nu contează. În orice caz, greşiţi. Şi cu una şi cu alta. Noi, ahmm... pur şi simplu ne plăceam. Nu pupam. Nici măcar mult. Săruturi, mici îmbrăţişări, chestii d-astea - în recreaţie mă strecuram în biroul lui, uneori doar pentru câteva secunde, sau aşa, şi ne-mbrăţişam - asta era tot.

pauza

În ziua în care am împlinit 14 ani… în martie, sunt peşte… semn de apa, ce ziceţi de asta? De fapt, cred că s-a-ntâmplat în week-end-ul de după, deci ziua mea pica într-o joi, şi asta era sâmbătă, când m-a... ahmmm, m-a luat de la o bibliotecă, aia din centru, unde mă înscrisesem voluntar la trierea cărţilor, pentru că dacă făceai chestia asta de doua ori pe lună aveai o grămadă de avantaje, şi aşa... şi eu i-am zis ăleia care se ocupa de organizare, care si ea era tot elevă, i-am zis, deci, că nu mă simt bine azi, şi-atunci a venit el şi m-a luat de acolo, şi ne-am carat. L-am întrebat încotro, dar el a zis doar: ”surpriză!”. M-am aşezat comod în Peugeot-ul lui, avea trapa deschisă, afară era o vreme minunată, şi-am aţipit un pic, în bătaia vântului. Se-auzea doar vântu’ şi cântecele triste ale lui Billie Holiday, în boxele din spate…

Se opreşte, se gândeşte o clipa.

Când am ajuns la Chicago, ne-am dus direct la lac, la un debarcader unde ne-aştepta o barcă superbă, roşie, cu motor, Dumnezeule, ce palpitant mi se părea. Tot timpu’ făcea chestii d-astea, şi în barcă era un coş de picnic, minunat, absolut minunat… să fii in mijlocul apei, în barcă, cu el, era pur şi simplu incredibil… *(pauza foarte scurta)* Mi-a făcut cadou o brăţară, într-un şerveţel, în sandwich. Închipuiţi-vă, scobise miezul din chiflă şi băgase brăţara înăuntru. Mi s-a părut super, aşa dulce... şi dup-aia am mai primit, aahh, o carte cu poze, superbă, cu tot felul de legende greceşti, cele mai multe de Euripide, pentru ca lui i se părea că Euripide ar fi, mă rog, cel mai „umanist”… ăăă, adică cel mai uman dintre poeţii greci. Zicea că el a luptat cel mai mult împotriva… *(pauza foarte scurta)* rahat! tot nu-mi vine

cuvântu’ ăla, dar, în orice caz, el a fost cel care ura cel mai mult faptu’ că lumea are soarta asta de căcat numai fin’că, din întâmplare, suntem muritori. Mă rog, în orice caz erau o grămadă de poze foarte drăguţe în carte, şi el mi-a spus că mi-ar plăcea cu siguranţă mai mult dacă aş fi mai mare... *(pauza foarte scurta)* O mai am încă.
tacere
Ăămm… am aflat de copil, adică am aflat c-o sa fac un copil, cam pe la sfârşitul lui aprilie, pe 23, cred, şi n-am plâns. Deşi ar fi fost normal, doar eram eu însămi un copil, ce mama dracu’, dar, câteodată, trăieşti ani în şir fără să-ţi dai seama că te maturizezi, şi p-ormă brusc apare un moment când… îmbătrâneşti dintr-o data, în… secunde, înţelegeţi? Deci am aflat, şi m-am dus imediat la el, adică l-am sunat înainte, şi m-am dus la el şi am vorbit. Am vorbit o grămadă… *(pauza foarte scurta)* Am vorbit, cum ziceam, şi, ştiţi?, părea - şi m-a surprins total, pentru că nu ştiam cum va reacţiona - dar era incredibil de emoţionat, n-a-nceput să ţipe sau să facă ce-ar face un adult. A zis pur şi simplu că adoră copiii, şi că nu-şi poate imagina ceva mai frumos decât să aibă un fiu, sau aşa. Trebuie doar s-avem grija - adică, nu?, ştim amândoi care-i situaţia - şi i-am promis să nu spun nimănui cine e tatăl, chiar dac-ar fi trebuit să-ndur toată teroarea din lume de la taică-meu - cum s-a şi-ntâmplat, credeţi-mă -, şi nici la şcoală să nu spun, nimănui. I-am spus c-o să fie secretul nostru şi numai al nostru... am încheiat un pact, acolo, pe canapea. Şi l-am respectat. *(pauza foarte scurta)* In ziua aia mi-a spus că trebuie să plece pentru câteva săptămâni, doar până la sfârşitul verii, că trebuie să-şi dea gradul, la Delphi, asta e o universitate, şi dup-aia o să ne vedem de-ale noastre. *(pauza foarte scurta)* A fost greu, fin’că mi-era frica, de ce să nu recunosc, dar pentru el era foarte important să-şi dea gradul ăsta, şi mai târziu, zicea, poate ne-ar fi folosit. Şi-am mai vorbit aşa un timp, şi pe urmă ne-am sărutat. Doamne, pentru un tip atât de mare, era incredibil de tandru... Şi dup-aia m-am dus acasă. M-am dus acasă, cu copilul nostru în mine, şi m-am uitat la „Tânăr şi neliniştit”, ca în fiecare dup-amiază. Ce să fac altceva, nu? *(pauza foarte scurta)* Trebuie să beau puţină apă...

Mai toarnă nişte apă în pahar şi ia o înghiţitură.

Okay. Ăăămmm, ce-a mai fost? Ah… când am aflat că-şi dăduse demisia de la şcoală - am aflat absolut întâmplător, deci, am fost în vara aia la secretariat la şcoala lu’ frati-miu, trebuia să duc un certificat de vaccinare pentru el, şi tipa de acolo, secretara, îmi zice „oh, am auzit de profesorul tău de la Gardner - ăsta era liceul meu - ce păcat că-l pierdem, nu-i aşa?” - sinceră să fiu, nu prea am mai înţeles ce-a zis dup-aia. Doar ceva de genu’ „Asta e, probabil că şi-n Phoenix e nevoie de profesori buni”… *(pauza foarte scurta)* N-am întrebat-o de adresa lui, nici nu puteam, stăteam pur şi simplu în biroul ăla, aveam 14 ani şi un copil în burtă, şi femeia aia trăncănea în continuare despre frati-miu care cică mai avea nevoie de un

vaccin împotriva pojarului, şi dacă nu ştiu cumva dacă l-a făcut, iar eu eram înmărmurită. Parcă în clipa aia se despicase cerul deasupra mea, şi nu mai auzeam decât universul. Femeia din faţa mea vorbea şi vorbea de parcă i-aş fi fost vreo nepoată, iar eu n-auzeam decât vuietul universului. Şi ştiţi ceva? Universul râdea. Da. Dintr-o dată îşi îndreptase toată atenţia asupra mea şi râdea, râdea de acolo de sus...

Se opreşte şi-şi aprinde încet o ţigară.

Cum ziceam, e multă mizerie, nu-i nevoie să v-o zic eu, şi nici n-am nevoie de mila, da, chiar n-am nevoie, deci haideţi să sărim peste partea cu cât de greu mi-a fost când am povestit acasă, cum m-au dat afara din şcoală şi a trebuit să mă mut la mătuşă-mea… vi se pare cunoscută povestea? Atunci, înseamnă că v-am mai spus-o odată, sau daca nu, înseamnă c-aveam de gând... oricum nu e nimic special în ea. Normal, singurul lucru interesant până la urmă e că mi s-a-ntâmplat mie… nu? *(pauza foarte scurta)* În orice caz, Billie, adică fiul meu, Billie, „William”, n-are importanţă… s-a născut. O frumuseţe de băiat. Chiar dacă orice mamă zice aşa despre copilul ei, el chiar era o frumuseţe. Pe bune. Era senzaţional, şi, ăămm, să nu mai insist pe tema asta, s-a născut, şi timpul a trecut. Okay? Până la urmă am luat totuşi contact cu taică-su, i-am scris câteva scrisori, iar el mi-a răspuns imediat. Asta s-a-ntâmplat, ăăă, poate un an, un an jumate mai târziu... suficient ca să-l pună pe gânduri, înţelegeţi? Eu aveam atunci, cel mult 16 ani, sau pe-acolo, aşa că toată treaba l-a cam pus pe jar - a şi zis-o, negru pe alb - şi a-ntrebat daca-l pot înţelege. Nu *ierta* - *înţelege*... *(pauza foarte scurta)* Eu, ăămm, i-am dat de înţeles că pactul nostru e în continuare valabil, şi că nu e vorba de bani, sau de alte chestii, ci că vroiam doar, dacă nu-l deranja prea tare, să-şi construiască totuşi o relaţie cât de cât cu Billie, măcar prin posta, sau aşa. Ştiam că pentru noi doi nu exista nici un viitor, mă rog, *nu* după toate câte s-au întâmplat… şi i-am trimis poze, mă rog. Până la urmă ne-am înţeles să luăm o căsuţă poştală. Aşa a ajuns să facă cunoştinţă cu fiul lui. Aşa a fost. Din când în când, câteva cadouri, el s-a ales cu un fiu iar mama fiului îl iubeşte şi păstrează secretul în toată vremea cât tatăl e plecat. Şi - ştiu, probabil credeţi că mănânc rahat, dar, pe bune, când închideam ochii şi mi-aduceam aminte, încă îi mai simţeam sărutul pe buze. Încă...

pauza lunga.

Restul îl ştiţi... când a împlinit Billie 14 ani, am închiriat o maşină - între timp locuiam în Utah, la nişte rude la ţară, mormoni - şi-am plecat în Arizona să-şi întâlnească tatăl. Plănuisem lucrul ăsta amândoi, în scrisori, şi căzuserăm de acord să nu existe decât aceasta unică întâlnire... Între timp el, ăămm, se căsătorise, da, era căsătorit şi profesor în Phoenix. Ce-i drept, n-avea copii. Nu-i ciudat? N-avea copii fin’că nevastă-sa avea ceva la uter cred, ceva acolo nu

funcţiona cum trebuie. Nici n-adoptaseră unu', încă mai încercau pe cale naturală. Iar şi iar. Ăsta era singurul lucru cu adevărat trist în toată povestea, mi se părea mie. Deci urma această unica întâlnire, într-un motel din oraş pe care-l găsise el. O singura dată, să fim toţi laolaltă, să ne vedem. Să ne revedem. Cel puţin noi doi... să ne re...

Umblă la casetofon.

Vedeţi că aproape s-a terminat...

Se uită în sus, însă nu primeşte nici un răspuns.

Okay. *(pauza foarte scurta)* Ne-am întâlnit în cameră. Era o zi groaznic de caldă, pentru decembrie, în orice caz, aşa mi-o amintesc eu, şi eram obosiţi de pe drum, şi el era acolo, aşa cum promisese. Nu-mbătrânise aproape deloc, ceea ce mi s-a părut oarecum de căcat, fin'că eu mă schimbasem - vreau să zic, uitaţi-vă la mine, nu? – oricum, momentu' a fost demenţial pentru Billie, era îngrozitor de emoţionat, şi chiar ne-am îmbrăţişat, şi imediat dup-aia, când s-a aplecat să mă sărute pe obraz, a-ntors cumva capul spre mine, cine ştie, poate c-a fost doar lumina, vreo rază de soare care bătea în cameră, dar atunci am văzut ceva, în ochii lui... îl iubea pe băiatu' ăsta, toata chestia aia pe care mi-o povestise cu ani în urmă, despre copii şi aşa, era adevărată. Iubea copiii. Dar... în acelaşi timp era mulţumit, am văzut asta, mulţumirea de pe faţa lui... că scăpase nepedepsit. Asta era în ochii lui când s-a aplecat să mă sărute. Învinsese destinul... şi scăpase nepedepsit. *(pauza foarte scurta)* După cină - comandasem la room-service, cantităţi uriaşe de copane de pui prăjit, Billie a primit şi câteva cadouri - unul dintre ele era o carte despre mituri, culmea – şi pe urmă ne-a spus c-ar vrea să ne mai vadă o dată înainte de plecare. Avea puţină treabă la şcoală, lipsea cam o oră, era nu ştiu ce concurs, de biologie cred, dar se-ntoarce. Ne-a promis că se-ntoarce repede. Când l-am văzut pentru ultima oara acolo la uşă, a mai spus încă o dată cuvântul ăla... ăăămmm, mă rog, n-are importanţă, l-a spus şi a zâmbit. Înainte să iasă mi-a şoptit la ureche „Poate că, totuşi, nu e vina noastră. În fond nu suntem decât oameni, nu?"

pauza

Billie intrase deja în baie, călătorisem fără întrerupere, şi auzeam robinetul curgând. Se băgase în cadă. Doamne, adora să facă baie! De când era bebeluş. Ştiam deci că-i în cadă, apa curgea - şi lady Day - aşa îi plăcea lui Billie să-i zică lu' Billie Holiday, asta era porecla ei şi aşa îi zicea şi el – lady Day se auzea la casetofon. „Stormy weather". Eu, ahh, am intrat… în baie, şi l-am văzut, printr-o mică crăpătură în perdeaua trasă, cu ochii închişi, în aburi. Nu s-a zbătut aproape deloc, nici nu putea, presupun, din cauza şocului. Când casetofonul a intrat în apă. N-a fost, de fapt, decât un zgomot

scurt, un fel de pocnet, ca de la un fulger sau aşa, şi apoi un alt zgomot, mai stins, făcut de Billie, când s-a zbătut o secunda sau doua, în apă. Puţin mai târziu, am închis robinetul… *(pauza foarte scurta)* Dup-aia am rămas acolo, pe linoleu, şi m-am uitat la el cum plutea în apa tulbure, cu ochii deschişi şi privirea fixa. Mă gândeam… mi se părea că aproape vedeam, aşa, cum stăteam acolo cu ochii strânşi, parcă vedeam… „ataxia”!, ăsta-i cuvântu’. Cuvântu’ pe care, ştiţi, ăsta e. „Lumea care-şi iese din matcă”. Puteţi să vă uitaţi în dicţionar, dacă vreţi, dar sunt sigură că ăsta-i cuvântu’... ştiam eu că-mi aduc aminte, dacă am răbdare.

Îşi aprinde iar o ţigară.

M-au arestat în Vegas, într-un restaurant, deşi asta ştiţi deja, normal... şi m-au adus înapoi aici. Asta e. Acum ştiţi totul. Asta vroiaţi, nu? E, acum ştiţi... da. A fost premeditat, da. Dar cu mai multa vreme în urmă decât v-aţi închipuit poate, nu? Cu mult mai multă...

râde în ea.

Şi-mi *fac* griji pentru ce-o să fie acum, vreau să zic, cu mine şi aşa, - e normal, nu?, să-ti faci griji - dar vreau să vă spun un lucru. Vreau să vă spun ce anume mă ajută să mai suport o zi, sau o ora… el.

pauza

Parcă-l vad, ştiţi, da, acolo în Phoenix, probabil că rătăceşte prin cine ştie ce părculeţe pentru copii, e sâmbăta, şi el bântuie singur p-acolo, printre tobogane. Nimic nu-l poate linişti, da, acum când adevărul a ieşit la lumină. Şi uite aşa îi curg lacrimile pe obraz, şi urlă spre cer. Torente de lacrimi, şi urletele lui din toţi rărunchii spre cer „de ce?! de ce?!”, întruna si întruna. *(pauza foarte scurta)* Şi ştiţi ceva? Nu primeşte nici un răspuns. Mm (nu). Nici un răspuns...

stă şi fumează, în timp ce casetofonul continuă să meargă.
tăcere. Heblu.

SFÂRŞIT